

Зазимський Благовісник

№1
червень
2008р

”Як послав Мене Отець, так і Я посилаю вас. Сказавши це, Він дихнув і говорить їм: прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи, тим відпустяться, на кому зоставите, зостануться.”
(Ін.20, 21-23)

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є УПЦ + <http://zazimye.info>

Мир Вам, дорогий читачу!

Вітаємо Вас із Святом Святої Трійці! З цього величного свята починаємо видавати приходську газету “Зазимський Благовісник”. Метою цього видання буде - свідчення про віру і життя по вірі у сьогоденні. Також газета буде знайомити з основами нашої віри, святами, благочестивими традиціями, а також вести літопис життя нашого з Вами приходу - Свято-Воскресенського храму с.Зазим'я.

Надіємося, що Ви станете вдячними читачами.
З повагою, редакція.

В НОМЕРІ

Літопис Зазим'я

Село живе своїм життям. За останній рік відбулось багато подій, про які описати на кількох сторінках неможливо, але про найголовніші читайте в цьому номері.

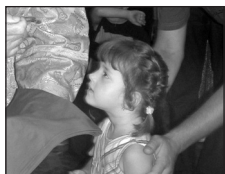
стор.2

“Якоже блудница...”

У нас-то на Кавказе така история может не найти понимания — потому что она, с одной стороны, типична, а с другой, наоборот, слишком уникальна.

стор.4

Скільки коштує таїнство?

Людині, яка вперше переступила поріг православного храму, багато що здається незнайомим і незрозумілим.

стор.7

Що потрібно знати про церковний етикет на приході

Загально прийняті правила поведінки в церковній огорожі.

стор.9

Смирненні молитвениці

Старість самим Богом призначена для підготування до вічності. Щоденні клопоти й турботи стали другорядними

стор.12

П'ятидесятниця. День Святої Трійці. Зішестя Святого Духа на апостолів.

У свято П'ятидесятниці згадується і прославляється зішестя на апостолів Святого Духа у вигляді вогнених язиків. Назву П'ятидесятниці це свято отримало тому, що ця подія відбулась в старозавітне свято П'ятидесятниці, яке припадало після іудейської Пасхи в 50-й день.

Це свято називається також Днем Святої Трійці. Остання назва пояснюється тим, що зішестям Святого Духа на апостолів відкрилася спасительна дія третьої Іпостасі Пресвятої Трійці, а також вчення Господа Ісуса Христа про Триєдиного Бога і участь Трьох Іпостасей Божества в спасінні людського роду.

Літопис Зазим'я

28 травня 2007р. В Зазим'ї закладено церковно-приходський будинок.

У день Святої Трійці в селі Зазим'ї традиційно святкують день села. У цей день завжди біля озера Хома проходить святковий концерт, на якому виступають народні ансамблі із Зазим'я і інших сіл, народні артисти, діти зазимської школи, невід'ємною частиною заходу є також поздоровлення зазимців з Зеленими святами представником храму. У цьому році (2007) особливої уваги заслуговує не звичайна подія, яка стала частиною історії храму. На цей раз

свято почалось біля храму, де зібралась значна частина жителів Зазим'я і гостей. Було закладено камінь під будівництво Церковно-приходського будинку.

Молебінь перед початком доброго діла очолив благочинний Броварського району прот.Олександр Левчук, якому співслужили клірики Зазимського храму: настоятель прот.Олександр Генераленко і диякон Анатолій Слинко. На молебні також молились почесні гості: Голова державної адміністрації Броварського району М.Діденко, голова Зазимської сільської ради Л.В.Спичак, прот.Роман Барановський настоятель храму святителя Михаїла, першого митрополита Київського (Жовтнева лікарня, м.Київ) з сестрами милосердя і багато інших почесних гостей.

Великі надії покладають жителі села на цю будівлю, тому що вона має стати центром церковного приходського життя парафії. Тут має бути баптистерій (храм-хрестильня) для дорослих і малих, аудиторії для лекцій, бібліотека, церковний музей, просфорня, трапезна, кімнати для паломників.

14 серпня 2007р. Освячення Поклонного хреста в Зазим'ї.

Винесення чесних древ Господа нашого Ісуса Христа традиційно вважається в с.Зазим'ї дитячим святом. Саме в цей день, який прикрашений духмяними чорнобривцями і васильками, до святого Причастя в Зазимський храм приходять дуже багато дітей.

П'ятидесятниця у іудеїв була одним з трьох великих свят. Цього дня згадувалося дарування закону Синайського, який був отриманий євреями через 50 днів після виходу їх з Єгипту. Це свято було урочистим і радісним, і євреї збиралися в Єрусалимі, щоб принести в подяку Богу встановлену законом жертву. О третій годині (по нашому - о дев'ятій годині ранку) в світлиці (Діян.1,13) Сіонській, де знаходилися після Вознесіння Христа в постійній молитві апостоли, раптово почувся шум з небес, який наповнив весь будинок і навіть пролунав далеко за його межами. У повітрі з'явилося безліч вогнених язиків, вони вмиль опустилися на голови апостолів і лише світили, але не обпалювали. Разом з цими зовнішніми явищами послідувало внутрішнє, dokonane в душах апостолів - "і сповнилися всі Духа Святого". І Дух Святий назавжди наповнив Собобою душі апостолів.

Сіонська світлиця в Єрусалимі, сучасний вигляд.

Будучи безтілесним, Святий Дух вибрав плотське знамення, щоб тим більш відчутна була Його присутність. "Тому що, - міркує св. Григорій Богослов, - як Син Божий з'явився на землі явно, то і Духу Святому належало з'явитися видимо". Але "Нехай не подумає хто-небудь, - повчає св. Лев Великий, - що в тому, що було видиме тілесними очима, з'явилася сама Божественна природа Святого Духа". "Зір людський як не може бачити Отця і Сина, так не може бачити і Святого Духа".

Як тільки вогонь Божественний зайнявся в душах апостолів, вони піднесли до неба слово хвали і подяки Великому в Своїх благодіях до роду людського Богу. І кожен з тих, хто отримав цю благодать, почав говорити до цих пір йому самому невідомою мовою тієї країни, де він ніколи не був. Це знання для апостолів було дароване Духом Святим, як необхідність для розповсюдження Євангельської Істини у всьому світу. Тим часом, шум з неба привернув до світлиці Сіонської безліч іудеїв. Вони були вражені несподіваним для них явищем: учні Христові, галілеяни за походженням, люди неписьменні і неосвічені, раптом заговорили на іноземних мовах. Хоч натовп присутніх був різноманітний за їхнім походженням і мовою, проте кожен чув проповідника, який прославляв Бога на мові його країни. Здивування багатьох перейшло

...події, які сталися в цей день, є виконанням стародавніх пророцтв і завершення тієї великої справи спасіння людей, яке виконав на землі розп'ятий і воскреслий Господь Ісус Христос...

в жах, але знайшлися і нечестиві, які "глузуючи, говорили", що апостоли "напилися солодкого вина" (Діян.2,13). Тоді св. апостол Петро промовив проповідь, в якій сказав що події, які сталися в цей день, є

виконанням стародавніх пророцтв і завершення тієї великої справи спасіння людей, яке виконав на землі розп'ятий і воскреслий Господь Ісус Христос. Проста і коротка була перша християнська проповідь, але оскільки вустами апостола Петра віщав Дух Святий, то слова його проникли в серця тих, хто їх чув. Вислухавши апостола, "вони зворушилися серцем і сказали Петрові і іншим Апостолам: що

нам робити, мужі браття?" "покайтесь, і нехай хреститься кожен з вас в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів; і приймете дар Святого Духа", - відповідав їм Петро. Після цього "ті, хто охоче прийняли слово", одразу покаялися, увірували, хрестилися, і до Церкви Христової "приєдналося того дня близько трьох тисяч душ" (Діян.2,37-41). Так, повним торжеством Святого Духа над невіруючими, закінчилася ця подія. Триразово Ісус Христос дарував учням Духа Святого: перед стражданням - неявно (Мф.10,20), після воскресіння через подих, - виразніше (Ін.20,22), а нині послав Його істотно.

Без Духа Святого ніколи не здійснювалося жодної істинно доброї справи

Зішестя Святого Духа на апостолів, є проявом Його сили в них, і відкриттям в них Його особливої присутності. Святий Дух діяв і раніше в роді людському: Він був в патріархах, пророках, у всякій душі чистій; без Нього ніколи не здійснювалося жодної істинно доброї справи. Але явління Його сили в апостолах було найважливішим для всього роду людського. Прийшов Дух Святий, щоб завершити те, що почало було Спасителем: зробити апостолів здібними до проповідання Євангелія всьому світу, засвоїти роду людському ті Божественні дари, які придбані для нього стражданнями Сина Божого.

Свято Святої Трійці встановлене апостолами. Після дня зішестя Святого Духа вони почали щорічно святкувати День П'ятидесятниці і заповідали згадувати цю подію всім християнам (1Кор.16,8) (Діян.20,16). Свята Церква підносить спільне славослів'я Пресвятий Трійці і вселяє нам, щоб ми оспівували "Безначального Отця, н Безсначального Сына, н Божественного н Пресвятого Духа" - "Троицу Единородного, Равночельного н Безначального".

У IV столітті святим Василиєм Великим були складені поклонні молитви, які читаються донині на святковій вечерні. Щоб зберегти віруючих в благоговійному стані і зробити їх здатними, подібно апостолам, до ціломудреного здійснення колінопреклоніння і молитов на честь Святого Духа, вечерню належить проводити услід за літургією. День Святої П'ятидесятниці справдавна вважався днем народження Церкви Христа Спасителя. Але створеною не маревом людських тлумачень і мудровань, а Божественною благодаттю.

На Трійцю заведено прикрашати храми і домівки вітками дерев, травою і квітами. Так святкувала П'ятидесятницю Церква Старозавітна; так, ймовірно, була прикрашена і світлиця Сіонська в той благословенний день. На цей звичай могло мати вплив і явління Бога у вигляді трьох мандрівників праотцю Аврааму біля дуба Мамврийського, де була куща (шатер) патріарха.

Новозавітна Церква зберегла цей звичай і надала йому і нового значення: тепер молода зелень і квіти не тільки символізують приношення Богу початків весни, але і саму Церкву Христову, яка розквітла, по слову церковного гімну, яко крін (квітка), та вказує на оновлення людей Духом Святим.

Дуб Мамерійський біля якого Аврааму явився Бог в вигляді трьох ангелів

Літопис Зазим'я

Цього року також не було виключення, дітки з самого початку Служби Божої прийшли до храму. Найменших привели батьки, старші прийшли самі. Крім цього свято позначено ще однією важливою і навіть історичною подією в житті села. Це освячення Поклонного хреста при в'їзді в село Зазим'є.

Після Божественної Літургії і освячення води настоятель, прихожани і гості вирушили хресним ходом від храму до Поклонного хреста. Відстань від храму до місця освячення близько трьох кілометрів прочани здолали в молитві і співі з особливою легкістю. Вінчав Хресний хід Животворящий Хрест Господній, прикрашений васильками і квітами. У хресній ході взяли участь діти, які були у храмі та сестри милосердя храму свт.Михайла першого митрополита Київського з настоятелем о.Романом.

Чин освячення Поклонного хреста здійснив настоятель храму прот. Олександр Генераленко. Після освячення відбувся духовний концерт. Зазимців привітали настоятель храму о.Олександр, заступник голови райдержадміністрації Дармограй О.І., голова Зазимської селищної ради, Спичак А.В.

В привітальному концерті виступили прот. Роман, настоятель храму свт.Михайла першого митрополита Київського з пісню "Рано, ранесенько в неділю", прихожанка зазимського храму поетеса Щиголь О.Ф., фольклорний народний колектив "Живемо" з церковними піснеспівами, народна артистка України Алла Кудлай з пісню "Молюся Тобі пісню", лауреати міжнародних конкурсів Ашот Айвазіан і Армен Костанд'ян з пісню "Чорнобривці", Книш Ірина Іванівна з віршем "Молитва".

Після концерту був організований святковий обід на церковному подвір'ї.

Відтепер село буде прикрашати Поклонний хрест, освячуючи і благословляючи всіх в'їжджаючих і виїжджаючих із села. Хрест був зроблений і встановлений за проєктом місцевого архітектора Володимира Суботовського, за кошти місцевих

продовження на стор.6

«Якоже блудницу...»

Амина (Анастасия) Чанба

Я догадывалась, что Киев — город чудес. Чудо меня постигло здесь, в первом моем паломничестве. Я купила журнал «Отрок.иа» с обложкой, синей, как море моей родной страны, с красивыми осенними листьями. А когда прочла весь журнал, была поражена: как это получилось у журналистов сделать номер специально для меня — про мои грехи, про мою родную Абхазию? Именно то, что я должна была прочесть, то, что я искала, — я нашла. Разве не чудо? Когда же я увидела приглашение писать истории о перешедших из иноверия в Православие, я поняла, с кем смогу наконец-то поделиться своей болью. У нас-то на Кавказе такая история может не найти понимания — потому что она, с одной стороны, типична, а с другой, наоборот, слишком уникальна.

Гурамчик

Я рано научилась читать, у отца была замечательная библиотека. Меня собирались отдать в школу уже в шесть лет. Но за две недели до 1 сентября 1992 года началась война. Сухум захватили, начались грабежи, обстрелы, все пошло под откос, и в школу меня не отдали. Первые недели отец меня даже на улицу не выпускал, однако в сентябре 1992-го он ушел добровольцем воевать за абхазов, от него долго не было известий, а мама продолжала ходить на работу. Конечно, я вопреки маминым наставлениям на полдня тайком убегала из дому. Насмотрелась на валяющиеся трупы. Наигралась с гильзами и пулями, бросая их в костер. Забегала в море при звуках стрельбы, думая, что в воде я в безопасности. Помню, как-то пугала на пляже таких же бесшабашных мальчишек, зажав в руке гранату с вырванной чекой, и только насладившись их ужасом, забросила «игрушку» в воду...

И все же от воспоминаний своего военного детства я содрогаюсь меньше, чем когда вспоминаю свои подростковые годы. Из нашей детской компании на всю жизнь запомнился мне маленький крепенький мальчик лет пяти Гурам. Он много и мило лепетал об «Алляхе», «исляме» (так он говорил), священном Коране. Я тогда знала, что мои предки были мусульмане, но семья моя, как и семьи моих подружек, была нерелигиозная — и рассказы Гурамчика мы слушали, как сказки.

Из всех нас я особенно верила мальчику, ведь у моего папы-археолога был дома целый музей «древностей» — на многих из них были арабские и персидские надписи, и папа мне прочитывал их. Там тоже говорилось об Аллахе. Я взяла из отцовской коллекции древний позеленевший бронзовый обломок с мусульманским полумесяцем, прочно обвязала его ниткой и надела на шею, на манер крестика, который я видела на православных детях.

Однажды наш маленький миссионер рассказал нам о намазе, ежедневной молитве. Мы, малышки пяти-восьми лет, темным осенним вечером под моим руководством стащили половички из-под нескольких разграбленных квартир, вышли в глухой дворик и во главе с Гурамчиком стали на эти половички на колени. Начавшийся грохот обстрела добавил фантастичности нашему поступку. В момент этого нашего очарования мина попала в оставленный дом, из которого мы только что вышли, и нас накрыл дождь строительной пыли. Одна из моих подружек

потеряла сознание, но быстро открыла глаза и зарыдала, другую безостановочно тошнило... И только я через несколько минут в огуленном состоянии на четвереньках поползла к завалившемуся на бок Гурамчику. Вместо глаза и щеки мальчика было темно-красное пятно с комочками, на которое налипла желтая пыль. Кровь еще лилась, жилка на шее пульсировала. Но на руке (я уже хорошо знала, как проверять, жив ли человек) пульса я нащупать не могла. Я, шатаясь, встала, попыталась поднять его тело на руки, но не хватило сил. И тогда я взяла его за руку и потащила за собой по засыпанному пылью и обломками двору, оставляя пятна крови. Через несколько минут я сама потеряла сознание, и уже моим подружкам пришлось бежать за подмогой...

Стоит ли говорить, что это событие способствовало тому, что я вскоре стала правоверной мусульманкой?

Уход

Первой ушла мама. Однажды в декабре 92-го она не вернулась с работы, а наутро меня разбудил звонок в дверь. Наученная мамой, я, не открывая, сказала по-грузински «никого нет дома» (мама говорила, что солдаты-мародеры устыдятся вламываться в квартиру и пугать маленькую девочку — ох, знала бы она, что я к тому времени повидала на сухумских улицах). Но в ответ на мой «пароль» раздалась целая тирада по-грузински добрым женским голосом. Языка грузинского я не знала, из всех слов поняла только «Лиана Чанба» — имя и фамилию моей мамы. — Лиана Чанба — моя мама, — сказала я по-русски. — С твоей мамой несчастье, девочка, — с акцентом сказал мужской голос из-за двери. — Я не открою, — четко ответила я. — У тебя есть родственники? Можешь им позвонить? Мы подождем под дверью, — сказали мужчина и женщина оттуда.

У меня есть двоюродная сестра, тогда ей было двадцать лет. Через полчаса после моего звонка ее папа и целый отряд других мужчин, вооруженных чем попало, прибыли «спасать Амину», то есть меня. Но вместо этого они внесли мертвое тело моей мамы в мятой одежде, с мученически сжатыми запекшимися губами. Как мне потом рассказали, обнаженное мамино тело грузинские военные выбросили с грузовика в придорожный пруд в нескольких километрах от Сухума; вслед за ней полетела одежда. И только благодаря паспорту в кармане ее жакета маму перед похоронами доставили нам домой. Принесли ее тоже грузины — добродетельная молодая семья, которая после войны

вынуждена была выселиться в Грузию.

После смерти мамы двоюродная сестра переселилась в наш дом. Дело в том, что у нее появился парень из махаджиров (эмигрантов, которых выселили еще в 1880-х годах из Абхазии в Турцию; махаджирство — одна из величайших трагедий истории абхазского народа). Избранник сестры тогда не говорил по-русски, знал только абхазский и турецкий; он приехал добровольцем сражаться за свой народ и был (и остался) не просто мусульманином, но и практикующим суфием. Из-за него у сестры были конфликты с родителями, потому для нее возможность переселиться в мою квартиру и «заменить Аминэ Лиану» была спасительной. С сестрой мы кое-как перезимовали.

При весеннем наступлении (неудачная попытка абхазских ополченцев взять оккупированный Сухум) погиб мой отец. Никаких подробностей и даже места его погребения мы так и не узнали. Летом 93-го я опять играла гильзами и бегала с подружками смотреть на расстрелянных. Мы, сироты войны, уже ничего не боялись. А еще я вместе с сестрой совершала намаз и читала русский Коран. Мы не раз говорили с ней о том, что вот грузины, православные, убили маму и папу, совершили тысячи злодеяний в Сухуме... А чеченцы, мусульмане, поддержали чужой им полуправославный абхазский народ, и теперь воюют за нас. Разве могли быть еще религиозные сомнения при такой постановке вопроса? И даже то, что за нас сражались православные казаки, меня уже не могло остановить. Кровь маленького Гурама (как давно это было! как я выросла с тех пор!), словно пепел Клааса, стучалась в мое сердце... В октябре 93-го парень сестры вернулся, они поженились. И мы стали жить вдвоем — как дружная мусульманская семья.

Падение

Прошло больше семи лет. Приближался новый 2001 год, «миллениум». Я, четырнадцатилетняя, ждала от этой даты чего-то решительного и романтического. Был парень, который мне очень нравился, и, честно сказать, я догадывалась, каким нехорошим может быть «миллениумное» свершение, связанное с ним. Моя религиозность сопротивлялась этим липким мечтам, но они все равно побеждали. Я еще не сказала этому парню о своих чувствах, но была очень влюблена в него и говорила себе, что готова отдать ему все. Мы встречали Новый год в компании друзей, на берегу Баслы. Было вино, чача; и среди ночи этот парень, видя мою нескрываемую симпатию, спросил меня: «Хочешь, я тебя украду?» Я кивнула головой, он унес меня... и мое детство закончилось.

Самое страшное, что после моего падения он начал избегать меня. Я рыдала, ждала его под домом, но он обходил меня дворами, по телефону просил говорить, что его нет дома. Тогда я задумала зайти в море с головой и погибнуть, утопиться. Вечером на пустынном пляже зачем-то разделась и пошла, но ледяная январская вода сковала меня. Я не смогла идти дальше... и осталась жить. Выйдя на

берег, я прорыдала полночи, а потом пошла на набережную. Дрожащую девушку подобрали быстро.

Я решила отомстить своему обидчику тем, что «пойду по рукам». Так начались месяцы, годы крошечного ада. Описывать вслух многие подробности невозможно, но и сейчас все эти деяния со мной, они преследуют меня и жалят неимоверно. Слава Богу и за то, что я смогла рассказать, как к этому шла. Я сбежала из дому. Сестра с мужем меня нашли, вернули, пытались помочь, вели долгие беседы. Но во второй раз я со скандалом ушла и с несколькими подругами по «профессии» сняла домик у слепой старухи в предместье.

При всей мерзости своего образа жизни я не забывала ни ежедневный намаз, ни другие обращения к Аллаху. Мы говорили себе, что уподобились гуриям райского сада-дженнета еще здесь, при жизни, что мы приносим радость

Мы говорили себе, что уподобились гуриям райского сада-дженнета еще здесь, при жизни...

раненым душам наших ветеранов, даже находили в Коране что-то вроде оправдания нашему падению. Мы еще и осмеливались проповедовать всю эту чушь милиционерам, чем изумляли даже выдавших виды служителей порядка («Таких идейных ... я еще не видел!»).

Спасение

Но как беда пришла на Новый год, так на другой Новый год — 2005-й — неожиданно явился спасительный луч. Мы с подругами «работали» в одном горном селе недалеко от зоны российских миротворцев на Военно-Сухумской дороге. Один из русских офицеров, отличавшийся от других бородатостью, типичной мужицкой русской внешностью, неожиданно, проходя вечером 31 декабря 2004 года мимо меня, велел выйти к такому-то заброшенному дому в час ночи. Я с ужасом подумала, что не смогу отметить с девочками Новый год, как собиралась, подумала было «забить» на неожиданного клиента. Но в час ночи, повинувшись какому-то предчувствию, убежала из-за стола, пришла.

Офицер с нетерпением ждал меня. Он подарил мне пакет с какой-то книгой и никуда меня не повел. Прямо у стены заброшенного дома он начал говорить... о Христе. Я, с жаром от выпитой новогодней чачи, заговорила об Аллахе. Мы проспорили до первых лучей рассвета. Вернувшись в очередное съемное жилье и выставшись, я взяла книгу и зачиталась (ведь я уже несколько лет не читала книг, а до четырнадцати лет так их любила). Это был Достоевский, «Преступление и наказание». Меня сразу же поразила моя

...когда я дошла до чтения Евангелия Сонечкой для Раскольникова, я заплакала.

«коллега» Сонечка Мармеладова. А когда я дошла до чтения Евангелия Сонечкой для Раскольникова, я заплакала.

Несколько дней я околачивалась вблизи российских постов, желая еще услышать о Христе. Но мой знакомец больше не появлялся. И тогда я поехала в Новый Афон. В монастырь я попала рождественским утром, Литургия подходила к концу, храм был полон до отказа. Я только

Літопис Зазим'я

підприємств.

Подібні заходи є дуже корисними для спасіння людини, і тому настоятель має надію, що такий хресний хід стане традиційним для Зазим'я.

28 серпня 2007р. Оновлено сайт Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є.

У всесвітній мережі Інтернет представлено оновлений сайт Свято-Воскресенського храму с.Зазим'я.

Тепер це православний інформаційний портал, який, надіємось, стане цікавим не тільки прихожанам і гостям нашого храму, але і всякому віруючому.

Маємо надію, що він послужить для духовної користі і спасіння душі, допоможе вирішити питання духовного життя, знайти співрозмовників по душі, дізнатися, що нового в православному світі, зокрема в Зазим'ї, і взагалі добре і благодатно провести час. Іншими словами, стане для користувача одним із проявів церковного життя.

Портал відкритий до співробітництва з православними авторами: реєструйтеся, спілкуйтеся, присилайте матеріали, пропозиції, зауваження. Адреса сайту - <http://zazimye.info>

25 листопада 2007р. Паломницькій службі «Путник» виповнилося 5 років!

Щось робити вперше завжди нелегко, тому що частіше це пов'язано з хвилюванням, очікуванням, підготовкою. Паломницька служба Свято-Воскресенського храму "Путник" відсвяткувала свій перший ювілей - 5 років.

5 років пройшло з того часу, коли планувалася перша паломницька поїздка. Тільки самі організатори і Сам Господь Бог знає скільки їм це коштувало сил, часу, переживань.

Як сприймуть поїздку паломники, чи назбиратиметься група на цілий

автобус, чи подадуть вчасно транспорт і багато інших організаційних питань тоді поставало. Але не без Божої допомоги всі ті труднощі переросли в радість, тому що організатори відчували від паломників велику підтримку своєю зацікавленістю і вдячністю. Господь посилав сил, надихав на нові маршрути, нові місіонерські паломницькі проєкти.

Результатом діяльності паломницької служби стало видання однойменного журналу "Путник", відгуки про який приходять з різних

хотела було спробувати у якого-то проходять батюшки сама не знаю що, як мене саму строго окликали: «Что, соня, опоздала на исповедь?» Я была поражена как громом, услышав, как мне показалось, имя Сони из Достоевского. Почему-то я кивнула утвердительно, мол, да, опоздала, и прошла за батюшкой к аналойчику. Он склонил голову ко мне, но я вдруг почувствовала комок в горле. Несколько долгих страшных секунд я хотела, но не могла ничего сказать. Потом с огромным усилием я произнесла взятое у Достоевского слово: «Я — блудница». Батюшка не расслышал и переспросил. Меня бросило в слезы, в жар. И тогда я, всхлипывая, повторила эти слова. «Я — блудница». И от стыда упала лицом на крест и Евангелие, закрывшись руками. Батюшка молча поднял меня, отвел к сиденью у стены храма и строго приказал: «Останься до конца службы. Я подожду».

...я вдруг почувствовала комок в горле. Несколько долгих страшных секунд я хотела, но не могла ничего сказать.

И я осталась. В это время началось Причастие. Оно длилось долго, больше часа, православные со всей Абхазии были тут. Люди с такими радостными лицами отходили от Чаши, что даже я сквозь свою боль улыбалась, на них глядя. И вдруг среди причастников я увидела одну свою «коллегу», русскую, Зою, которая уже несколько лет с нами не «работала». Зоя с изумленным взглядом подошла ко мне вместе с молодым человеком и младенцем на руках. «Аминочка, ты тоже покаялась, оставила... это», — зашебетала она. «Почти», — со счастливой улыбкой проговорила я. Зоя понимающе кивнула и, увидев подходившего «моего» батюшку, убежала вместе со своей семьей (потом она очень способствовала моему воцерковлению и стала моей лучшей подругой).

А дальше были потрясающие беседы с батюшкой, с Зоей. Вскоре появилось твердое решение перейти в Православие, креститься. В это самое время в связи со смертью одного из родственников у меня появилась квартира в Сухуме, а благодаря Зое нашлась и какая-никакая работа (это было совсем чудо, у меня-то не было даже аттестата о среднем образовании). Серия этих и других счастливых совпадений убеждала меня, что я на правильном пути.

Перед крещением батюшка спросил, какое бы я хотела православное имя. Он сказал: «Тебя звать Амина, так пусть твоя святая заступница будет на ту же букву, выбирай себе: Анна, Алевтина, Антонина...» Я оставила это на его выбор. И тогда он решил: «Ты воистину воскресаешь от духовной смерти, так пусть ты будешь „воскресшая“, по-гречески Анастасия».

И вот я стала рабой Божией Анастасией (моя Зоя сразу прозвала меня Аминастей). Какой покой начал потихоньку наполнять мою душу после первого, второго, третьего Причастия! Мне кажется, что это тот самый покой, который был в моем раннем детстве до войны. И которого совсем не было в моем мусульманском детстве!

Какой покой начал потихоньку наполнять мою душу после первого, второго, третьего Причастия

Осталось добавить, что благодаря Зое я целый год готовилась и сдавала курс средней школы на аттестат. А летом 2006 года, что уж совсем на грани фантастики, поступила в один из университетов в Ростове-на-Дону. И теперь вот временно живу в этом городе замечательных храмов, дружных приходских общин, казачьих традиций. Наконец, в декабре я с ростовчанами съездила в первое свое паломничество в Киев. И там меня постигло еще одно чудо, с которого я и начинала свои сумбурные воспоминания.

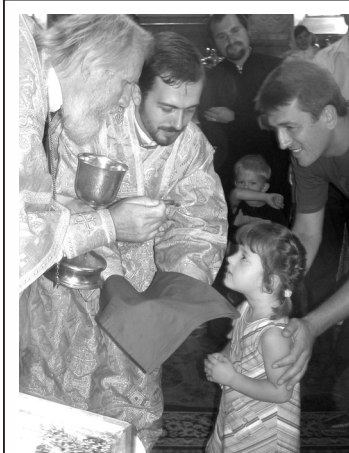
Скільки коштує таїнство?

Людині, яка вперше переступила поріг православного храму, багато що здається незнайомим і незрозумілим. Як і куди ставити свічки? Навіщо потрібні ікони? Як і для чого брати благословення у батюшки? Навіщо священику борода і довге волосся? І вже тим більше, далеко не всі, навіть з числа давніх прихожан, задумуються над тим, що ж таке православне Таїнство. Найчастіше задають питання: скільки воно коштує?

Для початку спробуємо дати деяке визначення православного Таїнства і зрозуміти його сенс. У православному Законі Божому Таїнством називається “таке священнодійство, через яке таємно, невидимим чином подається людині благодать Святого Духа”. Всіх Таїнств Православної Церкви сім: хрещення, миропомазання, покаяння (сповідь), причастя (Таїнство Святої Євхаристії), шлюб, священство і елеосвячення. Все це не данина багатовіковій традиції, не “вигадка попів”, як думає дехто, особливо з числа наукової інтелігенції. Таїнство це реальність, причому значно більша, ніж те ж магнітне поле або електрика. Але реальність ця особлива, “покуштувати” яку неможливо, як неможливо “пробіркочним” способом перекопатися в існуванні совісті, любові, печалі та інших людських почуттів або станів, що від неосягнення не стають неіснуючими.

Таїнство - це зримий прояв сили Божої, що проявляється на людях. Ті, хто бував у святих місцях, на могилах особливо чтимих Православною Церквою старців, напевно, бачили чудеса, про які ми знаємо з Євангелія і Життях святих, коли сліпі прозрівали, глухі починали чути, біснувати назавжди позбавлялися від своєї страшної недуги. Таїнство – це та основа, на якій століттями тримається вся Православна Церква. Без нього її доля, як і її існування, були б визначені ще дві тисячі років тому. Підходячи до питання про ціну Таїнства, необхідно сказати, що останнє – це не якась константа, подібна до мір довжини і ваги, а щось цілком інше. Це завжди і передусім подія, чинність, що твориться в людській душі, а не в ощадбанку. Саме тому можна викласти за Таїнство весь свій маєток, але воно не здійсниться у вас, тому що душа не телефон-автомат, який спрацює, коли в нього потрапляє монетка. Для здійснення Таїнства потрібна віра і внутрішня готовність душі і серця.

Оскільки йдеться саме про православне Таїнство, то доречно сказати про те, в чому ж його відмінність від інших так званих “таїнств” світу цього? Різниця, передусім, в благодатності, в тому “добрі”, що Бог відає

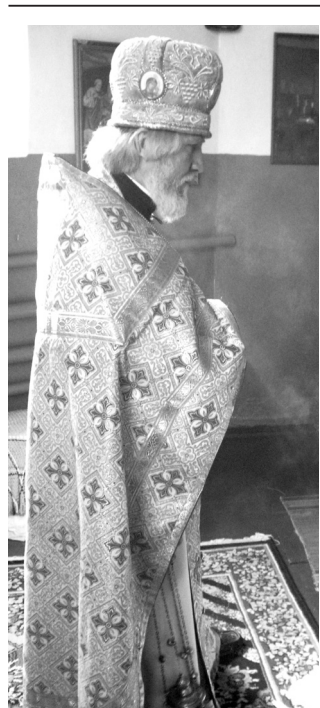
людям задарма. Не коштотно, помітьте, і не просто так, а взагалі нічого за цей дар не вимагаючи. Благодать - це та незбагненна енергія Бога, що допомагає людині очиститися, омитися від гріха, щось в собі перемінити і, зрештою, освятитися і врятувати свою безсмертну душу. “Воля Божа, – говорить апостол Павло в одному зі своїх послань Фессалонікійській церкві, – освячення ваше”. Інші “таїнства” цієї сили позбавлені.

На відміну від членів всіляких таємних орденів, для яких ореол невідомості і вибраності значно вище самої тайни, православне Таїнство не йде в підземелля. Воно залишається доступним для всіх і кожного. В євангельській притчі про втрачену вівцю, заради якої пастир залишив інших дев'яносто дев'ять, ця доступність розкривається повністю. Тепер звернемося до слів Спасителя, звернутих до найближчих своїх учнів, які йшли на євангельську проповідь: “Даром отримали, даром подавайте” (Мф.10,8). Зберігаючи цю заповідь, Православна Церква і по цей день не бере плати за Таїнство. Одного разу, вже після Вознесіння Христового, біля воріт єрусалимського храму апостоли Петро й Іоанн побачили чоловіка, як сказано в Письмі, “хромого от чрева матери”, що просив у них милостиню. Петро уважно подивився на нього і сказав: “Срібла і золота у мене немає. А що маю, те даю тобі: в ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи”. Отримавши благодать задарма, апостоли задарма і віддали її. Але за що ж тоді сьогодні в православних храмах прихожани платять гроші? За все, окрім самого Таїнства: за записочки з іменами, за свічки, книги, ікони, просфори і молебні, за все, що робиться людиною, тобто за саму працю в храмі. Але ні в якому випадку не за те, що робиться Богом. Навряд чи хтось буде сперечатися з тим, що у всього на світі є своя ціна. Безумовно, ця ціна є і у православного Таїнства, але обчислити її неможливо, оскільки вона дорівнює не фунтам, доларам або карбованцям, а ціні викуплення людства від гріха, ціні нашого звільнення від духовної і вічної смерті. Ціна Таїнства - Кров Спасителя. Тому правильно буде зупинитися на твердженні, що плату в Церкві беруть не за Таїнство, а за працю священиків. “Труждающийся достоин пропитания”, – говорив Христос (Мф. 10,9-10).

Священик - це не тільки служитель Христа, але і людина, якій теж потрібно їсти, пити, а якщо у нього є родина – піклуватися про своїх домашніх. Праця священика, без сумніву, тяжкий хрест заради Христа, всупереч тому, як майже всі нецерковні люди кажуть про “роботу” батюшки, як про таку, де нічого не треба робити. Ті, хто взяв на себе труд відстояти хоча б одну службу, знають, наскільки це тяжко. А два рази в день? А чотири? А все життя? Священик зобов'язаний в будь-який час дня і ночі, в здоров'ї або в хворобі спасати людські душі. У священика немає слів “не хочу”. Він

Отримавши благодать задарма, апостоли задарма і віддали її. Але за що ж тоді сьогодні в православних храмах прихожани платять гроші?

повинен сповідати, хрестити, відспівувати і проводити інші треби просто тому, що на ньому лежить благодать священства. Тільки неміч або якісь особливі і непередбачені обставини можуть дати священнику деяке послаблення. Священик – раб Ісуса Христа. От що таке “робота” батюшки.

Крім того, священикам потрібно терпіти і людські немочі. Справді, найтяжчий іспит Сповідь. За покликанням, будь-який батюшка повинен любити своїх духовних чад. Але за своїм єством священник така ж людина, як і ми всі, що втомлюється не тільки фізично, але і духовно. Тільки на відміну від нас, він більше зміцнюється благодаттю Святого Духа. Уявіть, що вам щодня потрібно дізнаватися про дорогих вам людей неприємне, те, що називається гріхами, те, що всі ми ретельно один від

одного приховуємо, і через це здатне відвернутися від нас навіть любляче серце. А священнику потрібно слухати це щодня.

І, нарешті. Якщо звичайна людина може дозволити собі зірватися на крик або помсту, то священник просто не має на це права. От за цю працю Православна Церква і просить добровільну, посилену жертву. Чи буде це пожертвування на церкву, чи ви купите свічки, книги або іконочки, чи замовите молебень – це ваша добровільна жертва. Якщо у вас не буде чим віддячити батюшці, то він проведе требу і во славу Богу. Ваше щире розкаяння в гріхах і тверду обіцянку постаратися більше не робити їх ніколи Господь прийме замість плати.

Ціни встановлені в Церкві не за Таїнства, а за те, що допомагає нам піднятися на духовну висоту: за книги, свічки, ікони, ладан і інше, тобто, за все те, що створює у нас необхідний настрій на молитву. Звичайно, Дух Святий може зійти на нас і в голому полі, але Церква, це величезний організм, що з кожним століттям росте, множить і розвивається, як могутнє дерево. Без обрядовості Церкви, як і тілу без одягу, обійтися ніяк не можна. По суті, ціна в Церкві умовна, як умовна і сама наявність у ній цін. Але не будемо забувати, дорогі браття і сестри, що Церква живе в світі. Єпископи зобов'язані піклуватися про паству і про те, щоб відновлювалися храми, монастирі, церковні школи. Для ведення церковної служби необхідний труд хору, що оплачується. Необхідні ладан, свічки, масло. Багато чого потрібно купувати в інших містах або за кордоном. Перевезення повинно бути оплачене, як повинні бути

оплачені самі книги, ікони, одяг для служителів, комунальні послуги, охорона храмів, повинні бути оплачені продукти для церковних трапезних. Засоби беруться, звичайно, з добровільних пожертвувань рихожан.

Але в наші дні пожертвування перестало бути велінням душі, воно стало скоріше “престижним”. І справа навіть не в пожертвуванні на церкву. Йдеться про готовність одягти роздягненого, напоїти спраглого, нагодувати голодного і втішити скорботного – це теж жертва. Люди забули, що за кожним страждальцем невидимо стоїть Сам Христос. Він невидимо присутній в кожному страждальцеві, закликаючи нас з вами до любові і самопожертви заради ближнього. Христу не потрібні гроші або їжа і пиття, Йому потрібне наше серце – милосердя. Років сто – сто п'ятдесят назад наше суспільство було просякнуте православним духом, як губка маслом. У людях жила віра. У комусь вона жевріла, в комусь бушувала яскравим полум'ям, але атеїзм все ж не був соціальним явищем. Суспільство тієї пори розуміло значення релігії в житті нації і всіляко намагалося сприяти Православ'ю. Народ жертвував на будівництво храмів, монастирів, притулків і лікарень, на допомогу ув'язненим, голодним, дотримуючись однієї з давніх заповідей про церковну десятину.

У наші дні постає прямо протилежна картина. Люди все менше жертвують на храми, невдоволені “порядками” в Церкві і все більше судять священників. У одного, мовляв, джип, у іншого радіотелефон. А тоді, коли горе торкається цих людей або їхніх близьких, вони поспішають за допомогою саме до батюшки. Уявіть, що десь помирає людина, її останнє бажання – причаститися Святих Христових Таїн, а родичі не можуть знайти батюшку, оскільки у нього немає не тільки джипа або легковика, але навіть телефону. Тепер уявімо, що людина померла без Причастя, без останньої сповіді, і що буде з її безсмертною душею, Бог знає. Тепер уявіть, що ця людина – ви.

Чи буде це пожертвування на церкву, чи ви купите свічки, книги або іконочки, чи замовите молебень – це ваша добровільна жертва.

Тому, дорогі браття і сестри, залишимо на совісті священників самим розпоряджатися своїм достатком, і вже якщо у когось з них з'являється машина або телефон, або квартира, думаймо,

що це для нашого ж блага. Якщо є можливість зателефонувати до батюшки і привезти його до хворого чи помираючого раніше, що в тому поганого? Сьогодні священникам потрібно їздити по всій області і потрібно тільки радіти, що на якомусь далекому приході з'явився свій автомобіль.

От і попробуйте обчислити ціну Таїнства навіть у межах нашого земного буття, не посягайте на Вічність. Безумовно, оцінити Таїнство не можна, це неоціненний дар Божий. Але оцінити працю священників можна цілком. Запитуючи: “Скільки коштує Таїнство?” – подумайте про те, скільки ви зможете заплатити за безцінне, за долю своєї безсмертної душі.

Максим Стефанович
Віра і культура

Що потрібно знати про церковний етикет на приході

При звертанні до духовенства для запобігання помилок необхідно мати якийсь мінімум знань про священство.

У Православ'ї існують три ступені священства: диякон, священник, єпископ. Ще до рукопокладання у диякони ставленик повинен вирішити: чи буде він проходити священницьке служіння будучи одруженим (біле духовенство) або ж прийме чернецтво (чорне духовенство). Також у Церкві існує інститут цілібату, тобто сан приймається з обітницею безшлюбності ("цілібат" - латинською "неодружений"). Диякони й священники - цілібати належать до білого духовенства. Монахи-священники служать не тільки в монастирях, вони нерідко несуть свій послух і на приходах, як у місті, так і у селі. Єпископ повинен належати тільки до чорного духовенства.

Ієрархія священників є такою:

БІЛЕ ДУХОВЕНСТВО: Іподиякон, диякон, протодиякон (старший диякон, як правило, у соборі). Священник (ієрей, або пресвітер), протоієрей (старший священник).

ЧОРНЕ ДУХОВЕНСТВО: Ієродиякон, архідиякон (старший диякон, у монастирі). Ієромонах, ігумен, архімандрит, єпископ (архієрей), архієпископ, митрополит, патріарх.

Якщо чернець приймає схиму (вищий чернечий ступінь - великий ангельський образ), то до назви його сану додається приставка "схи" - схимонах, схієродиякон, схієромонах (або ієросхимонах), схіігумен, схіархімандрит, схієпископ (архієрей-схимник повинен при цьому залишити керування єпархією).

У спілкуванні з духовенством варто прагнути до нейтральної стилістики мовлення. Так, не є нейтральним використання слова "отець" без уживання його імені. Воно або фамільярно, або функціонально (характерно для обігу священнослужителів між собою: "Отці і браття, прошу уваги"). Питання про те, у якій формі (на "ти" або на "Ви") варто звертатися в церковному середовищі, вирішується однозначно - на "Ви" (хоча ми й говоримо в молитві Самому Богові: "пробач нам", "помилуй мене"). Втім, ясно, що при близьких стосунках спілкування переходить на "ти". І все-таки при сторонніх людях прояв у церкві близьких стосунків сприймається як порушення норми. Так, дружина диякона або священника, зрозуміло, вдома звертається до чоловіка на "ти", але у храмі, серед прихожан таке звертання підриває авторитет священнослужителя. Варто пам'ятати, що в церковному середовищі прийнято звертатися до людини, вживаючи її церковнослов'янське ім'я. Тому говорять: "отець Іоанн" (не "отець Іван"), "диякон Сергій" (а не "диякон Сергій"), "Патріарх Алексій" (а не "Олексій" і не "Алексій").

У спілкуванні з духовенством варто прагнути до нейтральної стилістики мовлення.

Літопис Зазим'я

регіонів України і Росії. За своє п'ятиріччя, дякуючи Путнику, православні святині Святої Русі змогли відвідати тисячі паломників. Крім традиційних маршрутів: Почаїв, Чернігів, Одеса, було розроблено багато унікальних маршрутів, як по території України так і Росії. На сьогодні таких маршрутів вже більше 20 і це тільки початок, як говорять самі організатори. У всіх цих монастирях, скитах і приходських храмах путників приймають з любов'ю. За цей період серед паломників склалися з Путником чи не родинні стосунки. Є дуже багато постійних паломників, які не тільки їздять в поїздки, але і часто приїждять в гості до Зазимського храму, до своїх провозатаїв по святинях.

З нагоди ювілею був організований концерт, на якому виступали відомі в православному світі співаки, учасники міжнародних фестивалів «Благодатное

небо», «Невские купола», «Братья»: Анна Піркова, Валентина Карпуніна, Світлана Потера, Сергієнко Сергій, Олексій Ахаймов і багато інших. Будь яке свято в Зазим'ї не проходить без сільського ансамблю «Живемо», школярів Зазимської школи. Всі

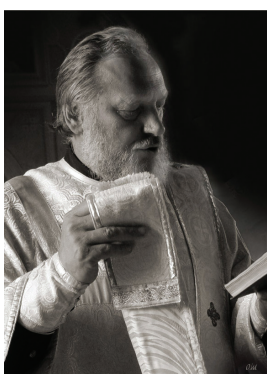
хотіли висловити свою любов і привітати молоду паломницьку службу. Духівник Путника прот.Олександр Генераленко подякував і благословив на подальші труди, результати яких вже явно видні. Голова сільської ради Людмила Спичак, яка сприяє Путнику, відзначила професійний організаційний рівень паломництва, і побажала зустрічати 10-ти ліття служби в новому церковно-причтовому будинку, де буде свій актовий зал, кімнати для паломників. Також вона побажала зустріти черговий ювілей із своїм автобусом.

Тепла православна атмосфера панувала в актовому залі Зазимської школи. Всі відчували, що єдність душі православної це справжня реальність.

Звертання до диякона

Диякон є помічником священика. Він не має тієї благодатної сили, якою володіє священик і яка дається в таїнстві рукопокладання у священики. Диякон не може

самостійно, без священика, служити Літургію, здійснювати таїнства, (сповідь, вінчання тощо) та виконувати треби (освячення оселі, машини тощо). У диякона не беруть благословення. Але, безумовно, диякон може допомогти корисною порадою, молитвою. До диякона

звертаються словами: "отець диякон". Наприклад: „Отець диякон, Ви не підкажете, де знайти отця настоятеля?" Якщо хочуть дізнатися ім'я священнослужителя, запитують, звичайно, в такий спосіб: "Перепрошую, яке Ваше святе ім'я?" До речі, так можна звертатися до будь-якого православного. Якщо при звертанні до диякона Ви хочете назвати його по імені, то треба перед власним іменем сказати: „отець", наприклад: "Отець Андрій, дозвольте запитати". Якщо про диякона говориться у третій особі, то варто використати таку форму: "Отець диякон сказав мені..." або "Отець Володимир повідомив..."

Звертання до священика

У церковній практиці не прийнято вітати священика словами: "Здрастуйте" і подібними. Сам же священик, відрекомендовуючись, повинен сказати: "Іерей (або священик) Василій Іванов", "Протоіерей Геннадій Петров", "Ігумен Леонід". Буде порушенням церковного етикету сказати: "Я - отець Михайл Сидоров". У третій особі, посилаючись на священика, як правило, говорять: "Отець настоятель благословив", "Отець Михайл вважає..." Але вже: "Іерей Федір порадив" - рідше слух. Сполучення "отець" і прізвище священика ("отець Кравченко") вживається, але рідко й несе відтінок відстороненості. Знання церковного етикету необхідні, але, часом, їх буває недостатньо через багатолітність ситуацій парафіяльного життя.

...як поводити себе мирянинові, якщо він опинився у середовищі, де кілька священиків?

Наприклад, як поводити себе мирянинові, якщо він опинився у середовищі, де кілька священиків? Варіацій тут може бути багато, але загальне правило таке: беруть благословення в першу чергу у священиків старших за

званням, тобто спочатку у протоіерейів, потім в іерейів. Якщо Ви вже взяли благословення у двох-трьох священиків, а поруч перебувають ще три-чотири батюшки, візьміть благословення

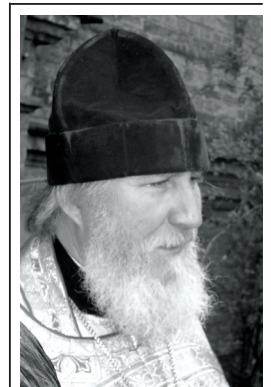
й у них. Але якщо бачите, що це з певних причин важко, скажіть: "Благословіть, чесні отці" і поклоніться. Згідно з церковним етикетом, не прийнято звертатися словами: "святий отець", говорять: "чесний отче". Наприклад: "Помоліться за мене, чесний отче". Інша ситуація: група віруючих на подвір'ї храму підходить під благословення священика. У цьому випадку варто робити так: спочатку підходять чоловіки (якщо серед тих, хто зібралися, є церковнослужителі, то вони підходять у першу чергу) - по старшинству, потім - жінки (теж по старшинству).

Якщо підходить під благословення родина, то спочатку підходить чоловік, дружина, а потім діти (по старшинству). Якщо хочуть відрекомендувати когось священикові, говорять: "Отець Петро, це моя дружина. Прошу Вас, благословіть її".

Що робити, якщо Ви зустрілися зі священиком у громадському місці (у магазині, транспорті тощо)? Навіть якщо він у цивільному одязі, Ви можете підійти до нього під благословення, але тільки у тому випадку, якщо це не створить дискомфорту для обох. Взагалі у громадських місцях можна обмежитися легким поклоном. Як правило, під благословення підходять, коли вітаються і коли прощаються.

(далі буде)

Ієромонах Аристарх (Лоханов)
Трифано-Печенський монастир
"Нова книга", "Ковчег"

Святі отці повчають

Виконання одного обов'язку не дає права занедбувати іншого.

Мусимо мати співчуття до людини і справедливість до [її] вад.

(Григорій Двоєслов).

Тільки той впродовж усього дня щасливіший і спокійніший, хто з увагою молиться зранку.

Милостиня не в тому, щоб лишень подавати гроші, але, щоб давати їх із християнським почуттям милосердя.

(свт. Іоанн Златоуст).

Молитва Святому Духу

В день святої Пятидесятниці вперше після Пасхи починається вживатися в молитвах церковних і вдома молитва до Святого Духа "Царю Небесний". Святий Дух - третя Іпостась Святої Трійці - призивається християнами на початку всякої доброї справи в тому числі і в молитві. Вашій увазі пропонуємо тлумачення цієї чудової молитви.

Царю Небесний, Утішителю, Душе істини, що всюди єси і все наповняєш, Скарбе добра і життя Подателю, прийди і вселися в нас, і очисти нас від усякої скверни і спаси, Благий, душі наші.

Душе істини — Дух істини, Дух правди; **Скарбе добра** — джерело, умістилище усякого добра; **життя Подателю** — що дає життя; **від усякої скверни** — від усякого гріха, злого вчинку.

У цій молитві ми молимося Святому Духу, третій Особі Святої Трійці.

Ми називаємо в цій молитві Духа Святого **Царем Небесним**, тому що Він як істинний Бог рівний Богу Отцю і Богу Сину, невидимо царює над нами, володіє нами і всім світом. Називаємо Його **Утішителем**, тому що Він утішає нас у наших скорботах і бідах, як Він утішив і апостолів на десятий день після вознесіння Ісуса Христа на небо.

Називаємо Його **Духом істини** (так назвав Його Сам Спаситель), тому що Він як Дух Святий навчає всіх тільки однієї істини, правди, тільки того, що для нас корисне і служить для нашого спасіння.

Він Бог, і Він скрізь перебуває і все Собою наповняє: Він **всюдисуший і все наповняє**. Він як Той, що керує усім світом, усе бачить і, де що потрібно, дає. Він є **Скарб усякого добра**, тобто охоронець усіх добродійств, джерело усього доброго, що тільки нам потрібно мати.

Ми називаємо Духа Святого **життя Подателем**, тому що все у світі живе і рухається Духом Святим, тобто все від нього отримує життя, а люди одержують від Нього духовне, святе і вічне життя за гробом, очищаючись через Нього від своїх гріхів.

Якщо Дух Святий має такі дивовижні властивості, скрізь перебуває, все наповняє Своєю благодаттю і всім дає життя, то ми й звертаємось до Нього з такими проханнями: **прийди і вселися в нас**, тобто постійно перебувай у нас, як у Своему храмі; **очисти нас від усякої скверни**, тобто від гріха, зроби нас святими, гідними Твого в нас перебування, **спаси, Благий, душі наші** від гріхів і тих покарань, які бувають за гріхи, і через це даруй нам Царство Небесне.

Слово вдячності

Від імені батьків дітей та від Української Відкритої Асоціації Організацій, Груп та Осіб, працюючих з дітьми, які страждають онкозахворюваннями хочемо висловити подяку всім не байдужим людям до чужого горя і біди. Спаси вас Господи, за вашу милосердність, за ваше співчуття і турботу про ближнього!

По благословінню настоятеля в період з 2006 року по 2008 рік було зібрано 10765 грн. і перечислено на лікування хворих дітей. До сьогоднішнього дня на адресу храму надходять листи вдячності від батьків.

Літопис Зазим'я

10 лютого 2008р. Концерт о.Сергія Кисельова в с.Зазим'ї.

В Зазим'ї пройшов концерт авторської пісні священика Сергія Кисельова. Організатором концерту був Свято-Воскресенський храм.

Концерт зібрав прихожан і гостей храму в актовому залі Зазимської середньої школи. Це були вчені, бізнесмени, вчителі, священнослужителі, прості прихожани.

Отцю Сергію були дуже раді, уважно його слухали і дружно рукоплескали, тому що співав він пісні про життя, про спасіння, про покаяння. Іноді здавалося, що ті пісні і слова настільки прості, але чомусь розум із-за житейської суєти не може їх збагнути. А тут під струни гітари ці слова лягали прямо на серце. Також в рамках концерту з пісню виступила композитор і авторка багатьох православних пісень Світлана Потера. Нам дуже приємно, що о.Сергій і Світлана погодилися приїхати з концертом в наше село, дуже їм раді дякуємо і чекаємо з новими концертами.

Оголошення

Побудуємо Духовно-просвітницький центр в Зазим'ї

Продовжується будівництво Духовно-просвітницького центру при Свято-Воскресенському храмі. На сьогоднішній день з Божою допомогою вже побудовано цокольний і перший поверхи. І це тільки початок, далі ще дуже багато роботи і капіталовкладень. Надіємося на Вашу посильну допомогу в добрій справі православного просвітництва.

Реквізити для пожертвувань:

КРД "Райффайзен Банк Аваль"
м.Бровари
МФО 322904 рахунок 26006697142867
ЄДРПУ код.23569866

Пожертву можна зробити безпосередньо в храмі, купивши "Свічку доброго серця", або через кружку пожертви на "На будівництво..."

Смиренні молитвениці

Старість самим Богом призначена для священика й старосту звершити Таїнство "без підготування до вічності. Щоденні клопоти й запису", щоб синів не звільнили з роботи.

турботи стали другорядними, діти зросли та розлетілися у різні боки, в них свої родини. А при сучасному ставленні до батьків — очікувати частих відвідин не доводиться. Чоловіка, як це часто буває, вже поховано, адже, як відомо, чоловіки у нашій країні живуть приблизно на десять років менше ніж жінки. Ось і лишається в житті тільки храм.

На бабусах і тримається наша Церква. У визнанні цього факту немає нічого принизливого. Будь-який батюшка з багатолітнім досвідом служіння може розповісти безліч історій, головними героїнями яких будуть бабусі. На власних плечах вони несли Церкву у роки відкритих гонінь та не менш жахливих прихованих переслідувань за віру. Вони молили Господа про кожного з нас і про спасіння всієї країни. Їм не було чого втрачати. Вони готувались до вічності. А їх діти та онуки дотримувались модних суджень про те, що не той хрест важливий, який на грудях, а той, який у душі, або що Христос мав таємних учнів — Іосифа та Никодима. Коли ставало зовсім нестерпно, сини далеко їхали, щоб потай поставити свічку, охрестити дитину. Іноді траплялося, що й не їхали нікуди — не було часу. І тоді бабусі брали онучат на руки та відносили до найближчого храму — адже стареньким вже нема чого боятися — та благали

Якщо уявити собі, що бабусі кудись зникли (мабуть пішли у Царство Небесне, бо куди ж іще?), перед нами постала б жахлива картина. Храми порожні, немає кому їх прибирати, немає кому стояти біля підсвічників та слідкувати за лампадами, немає кому співати на молебнях та панахидах. Молодь приходить у храм лише у свята і одразу ж поспішають у справах після служби, навіть не замислюючись над тим, що у цей час храм потребує їх допомоги. А бабусі залишаються. Хтось скаже: "Так вони ж не мають жодних більше справ, ось вони і залишаються". Ні, це не так. Давайте поглянемо на своє життя: чи багато з того, чому ми присвячуємо години, дні, місяці і навіть роки, варте того, щоб про нього пам'ятати? А деякі речі і просто згадувати соромно. Але, поспішаючи саме у таких справах, ми, частіше за все, і біжимо з храму. Лишається сподіватися, що з роками й до нас прийде мудре розуміння євангельської істини: "шукайте ж спершу Царства Божого і правди Його" (Мф. 6, 33). Ось тільки чи сподобить нас Господь дожити до цих років?

Віра і культура

ПОДАРОК БОГА

Я просил о силе, и Бог послал мне сложности, чтобы я стал сильным;
я просил о мудрости, и Бог послал мне проблемы, которые требовали разрешения;
я просил о процветании, и Бог дал мне твердость и интеллект, чтобы я работал;
я просил о мужестве, и Бог послал мне опасности, чтобы я преодолел их;
я просил о любви, и Бог послал мне обеспокоенных людей, нуждающихся в помощи;
я просил о благосклонности, и Бог послал мне благоприятные возможности;
я не получил ничего из того, о чем просил — но получил все, в чем нуждался!

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слинька.